

Присећам се догађаја: Владимир Путин, тада на функцији председника Руске Федерације, примао је крајем јануара 2004. године у Кремљу акредитивна писма новонаименованих амбасадора страних земаља, међу којима и тадашњег амбасадора Србије и Црне Горе Милана Роћена. И, као што је то обичај, руски председник је у пригодном говору изразио жељу за унапређењем сарадње са земљама чији су му амбасадори уручили акредитиве.

Путин је, уз чашицу шампањца послуженог с ногу, како то прописује протокол, кратко поразговарао појединачно са амбасадорима. Иако сам био удаљен само неколико метара, на месту одређеном за новинаре, не чујем шта разговарају. Али одмах по завршетку церемоније, из најпоузданијих извора сазнајем да је Путин изразио нашем амбасадору спремност Москве да унапређује привредну и сваку другу сарадњу. Рекао је, поред осталог: све зависи од вас.

У тој констатацији „све зависи од вас” лежи, чини се, и сва филозофија односа двеју земаља; сада Русије и Србије, јер је Црна Гора затражила и нашла свој нови пут на међународној сцени.

У тој констатацији „све зависи од вас” лежи, чини се, и сва филозофија односа двеју земаља; сада Русије и Србије, јер је Црна Гора затражила и нашла свој нови пут на међународној сцени.

Тих неколико речи значе много више него што на први поглед може да изгледа. Оне упућују на генерални закључак да од нас, у великој, можда и највећој мери, зависи како ће нас други (не само Руси) примити и схватити, како ће нас гледати; да ли ће нас прихватити или не, да ли одајемо утисак озбиљног и сигурног партнера, са којим вреди имати посла, или ћемо се представити као „банана република” која не завређује пажњу. Другим речима, све док будемо „ни на небу ни на земљи”, док се будемо између себе свађали, плували, блатили, делили на „европејце” и „патриоте”, док будемо гледали уске страначке или сопствене интересе – за нас баш и нема неке веће перспективе. И, наравно, док не сазри мишљење да се свет не врти око нас, да смо мали и нејаки, да су интереси основна полуга око које се врти све што се дешава у савременом свету. Србија мора да нађе своје место у таквом свету штитећи пре свега своје националне интересе,

али и пилагођавајући се реалностима времена на које у битнијој мери не може да утиче и на начин који ће бити за њу најмање неповољан. И, при свему томе, ослањајући се на пријатеље, на оне који поштују међународне норме и законе, међу којима је свакако и Русија. Зато је руски премијер и овога пута добродошао у Београд.

Али, детаљније о томе, као и о перспективама сарадње са Русијом и значају посете премијера Путина, нешто касније.

Иако су о најпопуларнијем руском политичару написане читаве књиге, иако је о њему штампано хиљаде чланака, коментара, интервјуа и емитовано исто толико ТВ сторија-мислим да ми читаоци неће замерити ако овом приликом изнесем, у најкраћим цртама, неке фактографске чињенице о руском премијеру; о његовом политичком профилу, оријентацији, ставовима о унутрашњем развоју Русије и њеној међународној оријентацији, као и сарадњи са Србијом. Мислим да уочи његове посете (иако не прве) Београду то није сувишно.

Руски премијер рођен је 7. октобра 1952. године у радничкој породици у Лењинграду, где је завршио Правни факултет. После краћег ангажовања у градској администрацији Лењинграда, марта 1975. године прешао је на рад у Службу државне безбедности (КГБ). Он није прва личност из кругова државне безбедности која је направила успешну каријеру на руском политичком врху. Поменућу бившег председника владе Сергеја Степашина, па партијског лидера Јурија Андропова и у свету добро познатог политичара, Евгенија Примакова. Али, они су били политичари. А Путин је први професионални обавештајца који се уздигао до председничког положаја. У свету, такву каријеру направили су израелски премијер Јицак Шамир и председник САД Џорџ Буш старији, који је био на челу ЦИА половином седамдесетих година прошлог века.

Да ли је то, бар што се тиче руског премијера, „плус” или „минус”? По многим оценама, то је позитивна чињеница. „Бар му не могу продавати рог за свећу”- каже ми руски колега новинар.

Године 1985. Путин је са службом у КГБ отишао да ради у Немачку, где је остао до пада Берлинског зида. Радио је у дрезденској групи, једној од 14 колико их је било на тлу Немачке ДР. У Дрездену се истовремено налазио штаб совјетских тенковских јединица.

Децембра 1989, у време великих превирања, Путин се, као и многи други совјети са службом у Немачкој ДР, нашао у невољи. Према личном сведочењу, око зграде у којој су биле смештене источнонемачке и совјетске службе безбедности, окупила се маса демонстраната. Путин је, на сопствену одговорност (инструкције из Москве никако нису стизале), изашао пред масу и замолио их да се разиђу.

- Каква је ово зграда – упитали су демонстранти.

- Совјетски војни објект – одговорио је Путин.

-Зашто имате аутомобиле са немачким таблицама?

- Према важећем договору.

-А ко сте ви?

- Преводаилац.

- Преводиоци не говоре немачки тако добро.

- Још једном вам понављам да ми имамо међудржавни споразум и молим вас да се понашате пристojно. Ми имамо правила понашања и у тој згради нема ничег заједничког са службама безбедности нити са војском Источне Немачке. Ово је совјетски војни објект који је екстериторијалан.

Путин је летео борбеним надзвучним авионом, пловио подморницом, спуштао се на дно Бајкалског језера, возио тркачки аутомобил. Позната је његова љубав и склоност ка спорту. И дан-данас редовно плива, скија и тренира џудо.

Демонстранти се још дуго нису разилазили, али нису ни напали зграду, што је у том тренутку било најважније. На брзину је уништена сва документација.

Ову епизоду наводим да бих указао на снажљивост и одлучност Путина у једној изузетно деликатној ситуацији и узаврелој атмосфери каква је тих дана и месеци владала у Источној Немачкој. Мени лично, таква атмосфера и догађаји били су врло добро познати, неки су ме се и лично дотицали, јер сам се у то време налазио у Берлину као стални дописник Танјуга.

Уз одлучност, снажљивост и друге особине руског премијера, поменуо бих и његову храброст и свестраност. Путин је летео борбеним надзвучним авионом, пловио подморницом, спуштао се на дно Бајкалског језера, возио тркачки аутомобил. Позната је његова љубав и склоност ка спорту. И дан-данас редовно плива, скија и тренира џудо.

Владимир Владимирович Путин био је у време Јељцина мало позната личност. О њему се у Москви знало само у ужим политичким круговима, али је у Санкт Петербургу био

познатији. Природа посла захтевала је одређену анонимност. Почео је редовно да се појављује пред телевизијским камерама тек августа 1999. када је дошао на дужност председника владе, а затим последњег дана те године, када га је Борис Јељцин назначио за вршиоца дужности председника државе.

Та епизода, у коју су биле упрте очи не само домаће него и целе међународне јавности, заслужује пажњу па ћу сасвим укратко потсетити на тај догађај који се показао као преломан у политичком животу Русије.

Јељцин је крајем децембра 1999. позвао Путина у свој кабинет и саопштио му да је одлучио да поднесе оставку и да је управо њега предвидео да преузме дужност председника. „Гледао ме је право у очи и очекивао шта ћу да кажем” – присећао се Путин. Рекао сам да нисам сигуран да сам спреман за ту функцију. „Нисте ми одговорили: да или не” – инсистирао је Јељцин. „Нисам имао избор. Одговорио сам „да” – присећа се Путин, иако мисли да то није звучало много уверљиво. Каже, такође, да „није задрхтао” изговарајући ову реч.

Ово се одвијало далеко од очију јавности. А оно што су забележиле камере и чему су делом били сведоци домаћи новинари и страни дописници у Москви, оставило је веома дубок утисак.

Долазак Путина на чело државе (прво као вршилац дужности председника, а после избора у марту 2000. године као легитимни председник РФ) означавало је већу промену него што у уобичајеним приликама значи одлазак једне и долазак друге личности на ту функцију. У овом случају, одлазио је човек чије су физичке и друге могућности да управља земљом биле сужене. Човек измучен болестима, борбом за власт, тешкоћама, бурним догађајима, неприликама које су га шибале готово читавог живота.

Путин у Србији: Добро пожаловать

Пише: Ђорђе Милошевић
недеља, 13 март 2011 12:13

